

— Защо си тъй умисленъ, синко?

Радулъ ѝ разправилъ неволята си.

— Тръгни накждето залъзва слънцето, — казала бабичката.

— Ще изминешъ голѣмата равнина. Задъ нея има друга планина, по висока отъ тази. Тамъ живѣе мждъръ старецъ. Той ще ти помогне.

Послушалъ Радулъ бабичката и тръгналъ. Вървѣлъ, вървѣлъ и стигналъ до високата планина. На върха ѝ имало бистро езеро, край езерото дървена колиба, а въ колибата старецътъ мждрецъ. Разправилъ му Радулъ неволята си. Старецътъ помислилъ и му казалъ:

— Ще се върнешъ въ селото. Ще кажашъ, че слънцето ще почне да изгрѣва отъ западъ, а не отъ изтокъ. Никой нѣма да ти повѣрва. Ти пакъ ще направишъ облогъ съ Първана и ще си вземешъ имотитѣ.

Поблагодарилъ Радулъ на стареца и поелъ пѣтя назадъ.

Най-после стигналъ въ село. Отишелъ въ кръчмата. Тя била пълна съ хора. Тамъ билъ и Първанъ хитрецьтъ. Пиелъ вино и се веселѣлъ. Седналъ Радулъ настрана до вратата. Нали билъ сиромашъ сега, никой не го канѣлъ на масата да пие. Само селскиятъ говедаръ го запиталъ:

— Какво мислишъ, Радуле?

— Мисля, че утре чудо нечувано ще се случи: слънцето ще изгрѣе не отъ изтокъ, ами отъ западъ.

Всички въ кръчмата прихнали да се смѣятъ.

— Ха-ха-ха! Хичъ може ли такова нѣщо? Ти май като загуби имота си, загуби и ума си . . .

— Оглупѣлъ си, Радулеее, оглупѣлъ си, — думалъ му други.

— Глупавъ-умень, може — не може, а азъ ви казвамъ, че така ще бжде, — казалъ пакъ Радулъ.

— Ха, само това не може да бжде! — извикалъ Първанъ и ударилъ масата.

— Може! Викналъ Радулъ. — Хващашъ ли се на облогъ?

— Съ тебе азъ винаги се обзалагамъ!

